

Kapitola 1

Příběh milenky Sofie

I.

Nejhorší rok mého života

Byl 13. březen roku 2003. Byl to nejhorší den mého života.

Pravá láska, o tu člověk nepřichází?

KECY. Už nevěřím na lásku. 21. března jsem ji pohřbila po autonehodě. Lásku, které se říká jednou za život. Tu lásku, která mi pět let dávala štěstí. Tu lásku, o které jsem psala maturitní práci.

Láska nezapomenutelná, prostě moje první láska. Lukáš.

Děkuju ti, Lukáši.

Dodnes jsem to ještě nestihla nikterak říct. Děkuji ti za všechno, co jsme spolu stihli prožít. Zůstáváš stále v mých myšlenkách. Není den, kdy bych si na tebe alespoň krátce nevzpomněla. Byl jsi mužem, na kterého žena nezapomíná. Měl jsi vše, co žena u muže hledá. Mužné tělo, krásné tmavé vlasy, modré oči. Byl jsi cílevědomý, chytrý, citlivý, ano, tohle všechno jsi byl.

„Vezmeme se a budeme mít spolu tři děti,“ neustále jsi říkával. V hlavě vidím skicu našeho vysněného domu. Tam, kde sis plánoval garáž, zahradu s bazénkem a terasou. Pro děti pískoviště se skluzavkou, krásně posečený trávník, to bylo tvoje, tvoje přání a tvůj cíl.

Vzpomínám, jak jsi knížky rovnal pravítkem a všechno muselo být tak akorát. Puntičkář. „Holčička se bude jmenovat Barborka a druhá Natálka, kloučkovi dáš jméno ty, souhlasíš?“ neustále jsi opakoval. Jmenovat se bude Lukáš, jiné jméno pro mne snad ani nemohlo být. Těšila jsem se na naši rodinu a na náš domek se zahradou. Těšila jsem se na život s tebou.

Čtvrtého března jsem slavila dvacáté narozeniny.

„Proč mi dáváš tolik dárků, Lukáši, přece by mi stačil jen jeden. Jsi blázen?“

„Nejsem. Jsi moje zlato, jsi člověk, kterého miluju a jsem moc šťastný, že tě mám, tak už mlč a rozbál je!“

Asi týden po narozeninách se mi zdál strašlivý sen. Autonehoda. A pak já tlačící kočárek s dítětem do obřího kopce. S dítětem, které ale není tvoje.

Probouzím se celá ubrečená a ty mě objímáš. Pamatuji si živě tvoje slova.

„Brečela bys pro mě, kdybych umřel?“

„Ty blbečku, jak se na tohle můžeš ptát?“ odvětila jsem.

Byl to poslední sen před tvou nehodou...

Třináctého března mi zvoní v práci telefon.

„Lukáš se vyboural,“ pláče tvoje maminka v telefonu.

Nebyla jsem schopna cokoliv říct. Nebyla jsem schopna ani dál pracovat. Plná strachu, že máš snad zlomenou nohu, ruku, nebo co já vím, jsem se vydala ve spěchu za tebou.

„Bude to dobrý, já to vím,“ letí mi hlavou cestou do nemocnice. „Prostě, dají tě dohromady a bude to všechno zase jako dřív.“

Nezapomenu na den, kdy jsem tě uviděla v umělém spánku na nemocniční posteli. Nezapomenu na tvůj výraz, na tvou tvář i dlaň, kterou jsem objímala, a nepřetržitě plakala. Nezapomenu, jak jsem ti šeptala: „Uzdrav se, prosím.“ Nezapomenu, jak jsem ti další dny psala desítky dopisů a slibovala si, že až se uzdravíš, tak si je společně budeme číst.

Dodnes mám v myšlenkách živě slova paní doktorky: „KONEC.“

Odvezou tě do Prahy, kde ti odeberou všechny orgány. Bezmoc a zase jenom bezmoc.

Nenávidím den, kdy jsme se s tvými rodiči za tebou přijeli rozloučit. Slovy nedokážu popsat pocity, kdy jsem tě objímala s vědomím, že už tě nikdy neuvidím.

Bylo to naposled. Naposled, kdy jsem viděla svou první lásku. Nechtěla jsem od tebe odejít, chtěla jsem u lůžka zůstat napořád a držet tě stále za ruku.

Za celý můj život je to nejhorší zážitek. Myslím, že už celý život si to ponesu s sebou.

Zazvonil telefon. Nastala smrt. Definitivně.

Nedá se popsat, jaký byl první jarní den. Jít své lásce na pohřeb. Dívat se do rakve a jen neskutečně plakat.

Nebyl jsi to ty, už jsi byl jiný člověk. Ani si se mému Lukášovi nepodobal.

Skončil mi život, už jsem neměla chuť žít. Chtěla jsem se někam zavřít a umřít. Chtěla jsem, aby mě přejelo auto, ať na mě spadne strom! Chtěla jsem být navěky s tebou, držet tě za ruku a objímat tě. Chtěla jsem na ten prokletý druhý svět.

Tvoji rodiče se z toho nikdy nevzpamatuji. Nikdy a nic už jim tebe nevynahradí. Tebe, jejich syna. Jim patří mé velké DÍKY za všechno.

I dnes tě mám každý den ve svých vzpomínkách. Sobě jsem slíbila, že svým dětem budu o tobě vyprávět. O mé první lásce. Ještě pořád to bolí, ale přesto věřím, že se jednou tam někde sejdem a budeme si vyprávět.

Sbohem...

II.

Nová naděje

Rok po nehodě mi do života přišel Honza. Byl to úplný opak Lukáše - povahou, i co se vzhledu týče. Byla jsem jím očarována, obdivovala jsem jeho úsměv a milé chování. Všechno mi zas po čase připadalo plné naděje. Cítila jsem se po dlouhé době opět šťastná, zamilovaná a také milovaná. Po roce, kdy jsem se uzavírala sama do sebe a bojovala s myšlenkami, se životem a všechny plány se mi zhroutily, jsem teď cítila, že mě potkalo opět štěstí, ve které jsem už ani nedoufala.

Prásk! Za tři měsíce jsem otěhotněla.

„Jsem těhotná!“ hlesla jsem po návratu od doktorky do čekárny, kde na mě Honza čekal.

Vypadal překvapeně, ale jeho radost byla zjevná.

„Přestěhuji se k tobě od rodičů, budeme spolu žít a časem budeme mít děti dvě.“ říkával mi Honza poté mnohokrát. Dokonce tuhle radostnou novinu pyšně a s nadšením oznamoval všem svým známým. Mé štěstí však ani tentokrát nemělo mít dlouhého trvání. Honzovo chování se jen po pár společných týdnech začalo naprosto měnit. Začal být čím dál více odtažitý a čím dál častěji jsem z jeho chování cítila, že uvnitř je velmi nešťastný.

„Co se s tebou děje, Honzo?“ nechápala jsem.

Neodpověděl. Byla jsem zmatená, nebyl to ten Honza, kterého jsem znala.

Po nějaké době úplně změnil své chování a já čím dál častěji měla ten šíravý pocit, jako by to ani nemluvil on. Jako by jen stále dokola opakoval cizí myšlenky.

A potom Honzu vyloučili ze školy. Ani se neodvážil říct to svým rodičům. Několik týdnů stále dokola jezdil na oko každé ráno pryč a odpoledne zpět, jen aby se oni nic nedozvěděli.

Problémy mezi námi dál narůstaly, tušila jsem, že onou příčinou budou jeho neshody s rodiči. Kolikrát jsem ho za nimi posílala, ať vše s nimi urovná, ale výsledkem bylo pouze naše odloučení. Tehdy jsem poprvé přemýšlela o potratu, ale už bylo příliš pozdě.

Mockrát ještě otec mého prvního dítěte přišel, objímal mě a z jeho úst znělo: „Chci být s tebou.“ Tenkrát jsem už ale cítila, že to není vůbec upřímné.

Podstoupil s námi ultrazvuk a pak jsem ho až do porodu neviděla. Mezitím vystřídal několik žen, zřejmě byl ještě mladý a nevybouřený. Před porodem náš vztah ukončil a nato si našel přítelkyni novou, která se stala později jeho ženou.

Mé těhotenství nebylo procházkou růžovým sadem, jenže než jsem se vzpamatovala, držela jsem svou první dcerku v náručí.

Ani otec mé dcerky, ani jeho rodina ji nepřišli přivítat na svět. Neviděli ten boží dar, čerstvě narozený uzlíček.

Barunka byla jak panenka, krásná a tak malinká. Byla jsem šťastná za to, že je zdravá.

Jenže... Zůstala jsem na to sama.

Někdy přišly i chvíle, kdy Honza přišel a tvrdil, jak všeho lituje, jak na nás myslí a blablabla, ty všechny řeči kolem, co chlap z pusy vypustí, ale žena cítí, že je nemyslí vážně.

Bylo i pár okamžiků, kdy přišel a já s ním skončila v posteli. Tenkrát jsem ještě doufala, že možná...

Jenže, měsíc jsem se z toho pak vždy vzpamatovala. Jsem ráda, že už je to minulostí.

Dnes má svou rodinu, manželku, druhou dcerku. A já jsem s odstupem času vděčná, že náš příběh skončil. Přeju jim, ať jsou šťastní. Má dcera u nich tráví dva víkendy v měsíci, má ráda svého otce, jeho manželku i mladší sestřičku. Babička si k Barunce také našla cestu.

Všechno chtělo svůj čas, a největší radost mám z toho, že má dcera je šťastná.

III.

Pan Božský... Okouzlující ženáč

Po čtyřech letech, která jsem strávila sama s dcerkou, přišel on. Budu mu říkat pan Božský. Líbí se mi ta přezdívka, vždyť právě já hltala každý díl Sexu ve městě. Ve své samotě, kterou sem tam

přerušil nějaký další objev, rádoby partner. Každý měl ale něco, co jsem nemohla akceptovat, na každého jsem postupem času dostala alergii, jestli se to takhle dá říci. Už jsem o sobě vážně pochybovala, jestli jsem normální.

Až Tomáš, pan Božský, můj šéf.

Byl jiný. Měl všechno, co žena u muže hledá. Vystupování na úrovni, mužnou postavu, krásně se smál, byl vtipný, pozorný, s dětmi to uměl, prostě ideální partner pro život. Jenže tuhle myšlenku jsem si v sobě nepřipouštěla, byl totiž ženatý.

Jako každý, kdo ho znal, tak i já jsem si myslela, jak ideální rodina jsou. Výlety do zoo, nákupy, procházka parkem a všechny ty další drobné střípky mozaiky, co patří k šťastnému rodinnému životu.

A jak tedy náš zakázaný vztah začal?

Asi jako skoro každý milenecký poměr v zaměstnání. Na jednom firemním víkendu, po kapce alkoholu a pár tazích trávy, jeho ruce pod mým trikem. Jedna pusa, druhá pusa...

Alkohol je ten zrádce, který za nevěru může. Nebýt alkoholu, tak je o polovinu méně rozvedených. Z jeho strany byl první impuls, který tenhle paralelní vztah začal. On si řekl: „Tuhle budu mít!“ A taky měl.

Myslím, že jsem ho zaujala svým vzhledem, ale více mu zřejmě imponovala má samostatnost, schopnost řešit každý problém a také komunikativnost.

Pohybovala jsem se v ryze mužském kolektivu, poslouchala jejich historky a zážitky. Postupem času jsem ztrácela iluze o věrných mužích.

Odříkaného chleba největší krajíc. A teď i já jsem milenkou svého nadřízeného, svého pana Božského. Uchvácená jeho sexuálními apetitem, touhou vidět ho každý den v zaměstnání, touhou vidět každý den na mobilu jeho jméno. Takoví ti motýli v břiše při každé myšlence na něj, miluju ho. Už to dokážu po čtyřech měsících poměru sama sobě přiznat.

IV.

Zamilovaná

Je září. Po půlroční známosti odjíždíme na služební cestu. Cítím se skvěle, nemůžu se dočkat, až budeme zase jen já a on.

Ano, on, v tom dokonalém obleku, který mu ohromně sluší. Při pohledu na jeho velké ruce se celá třesu. Skončíme spolu na pokoji a tam poprvé z jeho úst slyším: „Miluju tě.“

Sex s ním je přímo dokonalý, nemá chybu. Je ohleduplný, vášnivý, jeho sexuální tempo mi více než vyhovuje. Co si přát víc. Jenže nenávidím ty cesty zpět. Při každé cestě zpět mám po náladě, jako kdyby mi někdo vyrval kus srdce. Bolí mě, když myslím na to, že nebude trvat ani pár hodin a už si zase bude hrát na dokonalou rodinku, kdy ten večer bude zase usínat vedle své ženy.

„Dobrá, napíšu ti, co k tobě cítím. Cítím velikánkou lásku, která naplňuje mé srdce. Ráno vstávám s myšlenkami na tebe, večer usínám s tím samým. Když jsem s tebou, jsem jak malej kluk a 20

13. KOMNATA MILENEK

Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

dělám věci bezstarostně. Hlavou se mi honí, jak být aspoň chvíli s tebou, a když jsem s tebou, užívám si to, jak z tebe vyzařuje tvá láska ke mně. Miluju tě.“

Dva dny mi po našem úžasném víkendu trvalo, než jsem opět pochopila, že pan BOŽSKÝ není můj. Ale co, do zaměstnání jsem chodila ráda. Měla jsem dcerku, moji malou blondýnečku, která mi naplňovala život. Byla to doba, kdy pan Božský měl svou milenkou „omotanou“, stačilo říct „pojd“ a já jsem šla.

Milovala jsem ho, chtěla jsem být pořád jen s ním, ale společně strávených chvil bylo tak málo. Byl to adrenalin v kanceláři, při každém polibku, při každém objetí, kde pracovalo spoustu dalších lidí, nic netušících, že jejich zaměstnavatel si vesele užívá se svou asistentkou.

Ani jeho maminka, která také pracovala v jeho firmě, nic do poslední chvíle netušila.

Bylo září, ještě ten měsíc jsem otěhotněla. Jak jinak, opět šok!

Dvě zapomenuté pilulky a dílo bylo na světě. Týden zvažování, jestli si dítě nechat, či ho dát pryč. Rozum zvítězil a já kráčela na potrat, celá ubrečená, při pohledu na to prostředí, kde bylo dalších pět žen. Jednu za druhou vozili ze sálu. Omráčené jak kus dobytka je vrhali z vozíku na postel. Chtěla jsem utéct, nechat si naše dítě, náš plod společné lásky, ale nemohla jsem. Nemohla.

Byl ženatý a od rodiny nikdy neodejde, byla bych sama na dvě děti. Po zákroku jsem dalších deset minut spala a pak odešla domů. Nic jsem necítila, žádnou bolest, jen prázdno.

Pan Božský hned po příchodu z nemocnice stál u dveří. Objímal mě, neustále opakoval, že tohle nechtěl. Nechal mi volnou cestu, ať prý se rozhodnu podle svého...

Po týdnu při kontrole nastaly komplikace. „Máte špatnou krev, na zákrok musíte znovu! Takováto komplikace je velmi ojedinělá,“ oznámila mi paní doktorka.

Ale proč zrovna já? Proč já zase musím mít něco, co je ojedinělé?

Ano, ten drobeček, náš plod velké lásky, se tam tak uhnízdil, že se potrat musel opakovat. „Budete mít problém ještě někdy otěhotnět,“ slyším slova doktorů.

Kapitola 3

Přiznání nevěrného Tomáše

I.

Zamyšlení

Myslím, že mě právě teď musíte naprosto nesnášet. No, popravdě, vůbec se vám nedivím. Ale pojďme trochu zpět.

Tak tu máme mě. Muže. Řádného manžela, otce od rodiny s malým velkým tajemstvím. Žije najednou dva životy. Miluje svou ženu, jeho dítě je mu vším, stará se o rodinu a navenek žije normálním životem.

Jenže je tu ještě někdo. Ta druhá. Milenka. Také ji miluje, ale tak nějak jinak. Zprvu se cítí uchvácen, pán tvorstva, silný a nepřekonatelný. Má všechno, co život nabízí, šťastnou rodinu, drahé auto, skvělou práci, vše se mu daří. Tak proč nemít i trochu toho povyražení, útěk z denní rutiny, vůni jiného těla? Ten pocit je vážně ohromný.

Je si téměř jistý, že takhle to vydrží navždy. Nehodlá dnes ani v budoucnu naprosto nic měnit, vždyť právě tohle je pro něj optimální stav. Jeho žena je šťastná a dává mu potřebný pocit klidného domova a milenka je přeci jen povyražení, které on nenechá nikdy přerůst v nic víc. Ví, že je pánem situace, a uvědomuje si velmi dobře, co by mohl ztratit.

Jenže s jídlem roste chuť a muž se časem přistihne, že milenka už v jeho očích není pouhou alternativou v případě sexuální touhy. Tak nějak ji vnitřně zařadí mezi své vlastnictví, další položku na seznamu jeho osobního majetku. Ovšem, co je moje, do toho druhému nic není. A tak přichází pozvolna na řadu žárlivost a citová manipulace. Muž si uvědomuje, že to, co bylo v očích milenkou zprvu pouhou sexuální přitažlivostí, se mění v něco úplně jiného. A ví, jak toho náležitě využít.

Nějakou dobu to funguje znamenitě, nic netušící manželce se dostává spokojeného partnerského života a milenka je již pro své hluboké city k muži oddanou a lehce manipulovatelnou, druhou partnerkou.

Ale jak už to tak ve vztahu bývá, nic není ideální navěky. Muž, který doposud obratně využíval mileniných citů ve svůj vlastní prospěch, začíná vnímat změnu v jejím chování. Z každého slova, z každého postoje, výrazu tváře a tónu jejího hlasu cítí tu naléhavou touhu změnit jejich utajovaný vztah ve vztah partnerský a zcela legitimní. Muž ví, že i přes jeho náklonnost k „té druhé“ nehodlá ohrozit svůj rodinný život a poměr s milenkou ukončí.

Je nadmíru spokojený, situaci vyřešil tak, že ho ani v nejmenším neohrozila a všechny události má pevně ve svých rukou. Jenže postupem času, za pár dní se mu pozvolna začnou do hlavy vkrádat zvláštní myšlenky. Co asi dělá „ta druhá“, jak ten rozchod snáší? Párkrát ji někde uvidí, třeba z okna svého vozu, jak jde po ulici, bez zájmu a nálady. Muž cítí, že ublížil a že ona se trápí.

Ví, že poprvé v celém tomhle vztahu nemá situaci pevně ve svých rukou, cítí, že přestává být pánem dané situace. Poprvé si připouští, že k „té druhé“ také něco cítí. Rozum muže ještě pár dní odolá pokušení jeho citů, ale nakonec city přece jen vítězí. A právě když se „ta druhá“ pozvolna začne vzpamatovávat z neopětované lásky, zahrne ji muž přílivem svých citů a emocí v té nejsilnější míře, jaké je jen schopen. Jenže očekávání, že „ta druhá“ se mu vrhne kolem krku, se nenaplní. Muž tomu nerozumí, konečně dal průchod svým citům, ale najednou se zdá, že byl jen využit.

Někde uvnitř ale cítí, že to tak není a pozvolna začíná rozumět pocitům „té druhé“. Začíná chápat, že jí ublížil a že ona se teď bojí, že bude v tomto vztahu trpět dál. A tak myšlenku, se kterou si doposud ani v nejmenším nepohrával, vysloví nahlas k „té druhé“. Jednou budeme spolu.

II.

První krůček k nevěře

Ach jo. Tak to jsem zase jednou něco parádně podělal. Seděl jsem na terase útulného hotelu, pomalu střízlivěl po předešlém večeru, usrkával ranní kávu a snažil se vzpomenout, cože se to ten předešlý večer přesně přihodilo. Popravdě řečeno, radši bych nevzpomínal, jenže do hlavy se mi vkrádala jedna výčitka za druhou. Proč to zase takhle dopadlo?

Sluneční paprsky se pozvolna prodíraly vzrostlými borovicemi, stojícími poblíž hotelového hřiště a modrá obloha bez jediného mráčku slibovala krásný sobotní den uprostřed parného léta. Idylické ráno jako stvořené pro rodinnou pohodu v takovém hotelu. Teď bych tu chtěl být na snídani s Petrou, svou ženou, a naší malou Karolínkou, honilo se mi hlavou. Jenže namísto toho tady trčím s kolegy z práce a snažím se přes víkend utužovat kolektiv.

„Tak co, Tome, dostals ji do postele?“ vyrušil mě z výčitek Pavel, náš obchodní ředitel, a rychle si přisedl k mému stolu. „Všechno má svůj čas,“ odpověděl jsem s lehkým a trochu tajemným úsměvem a snažil se více do téhle diskuse nezabřednout. Hlavou mi proběhla předešlá noc. Opilecké řeči, silácké pózy a chichotající se kolegyně z naší kanceláře. A taky Sofie, moje asistentka. Pěťadvacetiletá žena plná života a optimismu. Ten její překvapený pohled ve chvíli, kdy jsem svou rukou nečekaně vklouznul pod její přiléhající triko. Bůh ví, jestli si toho někdo u stolu náhodou nevšimnul.

Co se vlastně dělo dál? Začal se mi ten večer docela vybavovat. Moje návrhy, její taktní odmítání. Pak letmá pusa a: „Dobrou, jsi opilý.“ Proč jsem to jen nemohl takhle nechat být. Několik mých odvážných SMS zpráv a žádná odezva. Ještě že tak. Už takhle jsem měl výčitky jako hrom.

Přemýšlel jsem, co je to se mnou, nebo spíš, co je to s náma chlapama. Je to vždycky stejné. Zadaný muž, alkohol, cizí žena a najednou žijete jen tím jedním okamžikem. Ráno vystřízlivění a výčitky. Tak už dost, už se stalo. A vůbec, vždyť vlastně k ničemu nedošlo. Rozhodl jsem se na ten večer úplně zapomenout.

V práci vše klapalo tak, jak má. Od onoho víkendu uplynulo pár dní a já na ten svůj prohřešek dočista zapomněl. Ve svých třiceti letech jsem prožíval krásné období. S Petrou jsme byli šťastní a radovali jsme se z naší malé dcerky. Navíc nás brzo čekala společná dovolená a my se těšili na ta

13. KOMNATA MILENEK

Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

rozzářená dětská očka naší Karolínky, až poprvé ve svém životě spatří to úžasné modrozelenavé moře.

Chtěl jsem mít před odjezdem v práci čistý stůl, a tak jsem se rozhodl některé ze svých povinností zadat právě Sofii. Zavolał jsem si ji do své kanceláře. Posadila se k mému stolu a s ženskou pečlivostí začala zaznamenávat všechny mé pokyny. Pozoroval jsem ji. Prohlížel jsem si její hezkou tvář a přemýšlel o ní. Jak to, že taková ženská nemá žádného partnera? V myšlenkách jsem se vrátil o pár dnů zpátky, k onomu víkendovému večeru. Jaké by to asi bylo, kdyby mi v ten večer podlehla? Začal jsem odbíhat od práce. Hlavou mi probleskla odvážná myšlenka. Jaké asi nosí spodní prádlo? Slušela by jí černá krajka a taky červený satén, hm. Představoval jsem si, jak z ní to prádlo pomalu svlékám.

STOP.

Nad čím to, chlapče, ksakru, zase přemýšlíš, ukáznil jsem svoji rozbouřenou představivost. A vůbec, vždyť jsem se jí za ten víkend ještě ani neomluvil, uvědomil jsem si. Dokončil jsem rychle naše sezení a se Sofií se rozloučil. Usmála se a popřála mi pěknou dovolenou.

Seděl jsem ve své kanceláři, civěl do zdi a přemýšlel o svých předchozích myšlenkách. Jasně, že je to normální. Chlapi občas popustí uzdu své fantazii. A to, že na něco myslí, ještě přece vůbec neznám, že to taky dělají. I když, taky znám spoustu chlapů, co se se svými zálety dokonce i chlubí. Ale čert ví, jestli se prostě jen nevytahují.

A co já?

No jo, ve dvaceti jsem taky nebyl svatoušek, ale to je dávno pryč. Tak, a příští týden padla, odjíždím na dovolenou, zaklapl jsem dveře kanceláře a vyrazil k domovu.

Plavky, ručník, oblečení, opalovací krém, kreditní kartu, nějakou hotovost, nezapomněl jsem na nic? Pro jistotu jsem ještě prolistoval pracovní diář, abych se ujistil, že jsem nic v kanceláři neopomněl. Taky vše. Sofie ví, co dělat, a vše potřebné zařídí. Aha, Sofie, vzpomněl jsem si na dnešní odpoledne. Vzal jsem svůj mobilní telefon a vymačkal SMS.

„Ahoj Sofie, ještě jsem se ti ani neomluvil za ten víkend. Promiň, byl jsem opilý a tohle není můj styl. Doufám, že jsem se tě nějak nedotknul. Tomáš.“

Došel jsem do dětského pokoje, políbil Karolínku na dobrou noc, rychle se vysprchoval a spolu s Petrou usnul v naší manželské posteli.

Pípíp, pípíp. Probudil mě mobil uprostřed noci. Ospale zírám na displej a otvírám novou SMS.

„Ahoj Tome. Buď v klidu, vím, že to není tvůj styl. A občas se mi to s muži stává. Užíjte si s Petrou dovolenou. Sofie.“

Přemýšlel jsem nad tou zprávou. Jí se to s muži stává? Já přece nejsem jako kdejaký jinej chlap, ozvala se má mužská ješitnost. A proč vlastně píše tak pozdě v noci, vrtalo mi hlavou. Asi někoho má a doteď si pěkně užívali, domýšlel jsem si průběh Sofiina večera. Chvilí jsem nad tím přemýšlel a pak znovu usnul.

Dovolená byla přímo dokonalá, jenže utekla jak voda a já musel zase zpátky do práce. A přede mnou tam stála hromada věcí, které se za ten týden nakupily. Zavolał jsem si Sofii do kanceláře, abychom probrali předešlý týden.

Seděla tam před mým stolem, zapisovala si do hnědého, koženého diáře a čas od času si rukou upravila pramínek vlasů, který jí neposlušně spadával do očí. Sofii to ten den vážně slušelo. Upnuté bílé triko s límečkem a černé kalhoty s jemným proužkem zvýrazňovaly její ženské tvary.

13. KOMNATA MILENEK

Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Drobná modrooká blondýnka s vysportovanou postavou a dohněda opálenou kůží byla prostě okouzlující. Úhledně sepnuté polodlouhé vlasy ještě více zvýrazňovaly její jemný, téměř dívčí obličej, a bezelstný úsměv a nepatrný náznak líčení vše jen umocňoval.

Jak jen to má s těma chlapama?

Přemýšlel jsem téměř nahlas. „Takže pro dnešek vše, díky Sofie,“ ukončil jsem pracovní rozhovor a raději se věnoval dalším záležitostem.

Na práci jsem se ale těžko soustředil. Sofie mi trochu vrtala hlavou. Na svém počítači jsem vyfukal stránky vyhledávače google a do pole pro vyhledávání pak zadal slova: Sofie Králová.

Nic zajímavého, desítky stránek s odkazy na stejná nebo obdobná jména, která ovšem s touhle Sofií neměla nic společného. Zvedl jsem telefon a vytočil Simonu, naši účetní. Simono, doneste mi, prosím, osobní složku Sofie Králové, díky. Zavěsil jsem. Za několik minut už jsem si listoval Sofiiny osobními údaji.

Takže, co to hledám?

Pracovní smlouva ne, zápočtový list ne a tohle už mě zajímá. Životopis ještě z přijímacího pohovoru a v něm to, po čem toužím. Vrátil jsem se zpátky k počítači a z životopisu opsal do vyhledávače Sofiin soukromý e-mail.

Bingo.

Na stránce se zobrazilo několik odkazů s uvedeným Sofiiným e-mailem. Pár stránek s inzeráty na dětská oblečení, odkazy na její osobní stránku na facebook a jedna stránka s jejím osobním fotoalbem. Zvědavě jsem otevřel poslední stránku a se zájmem si prohlížel její fotografie. Líbila se mi. Z těch fotek vyzařoval život, optimismus a bezstarostnost. Zavřel jsem fotoalbum a vrátil se zpět k práci.

Pár dní po mé malé špionáži jsem s kolegou Pavlem zašel na večeři. S přibývajícím večerem a několika sklenkami vína se náš hovor pozvolna přesunul z pracovního tématu na ženy. Pavel mi zaujatě vyprávěl o svých záletech.

Přišla řeč i na Sofii.

„Všimnul sis, jak luxusní má zadek?“ zeptal se mě téměř vzrušeně.

„Všimnul, je to fakt kus,“ podnapile jsem mu přitakával. Napadlo mě, že bych jí mohl napsat zprávu.

„Ahoj Sofie. Co dneska děláš? Jsme s Pavlem na večeři, nechceš s námi pak někam ještě zajít?“

Dychtivě jsem čekal na odpověď.

Odepsala za chvíli. „Ahoj, díky, ale nemám hlídání pro malou. Sofie.“

Byl jsem opilý a tahle odpověď mi prostě nestačila. Měl jsem chuť na sex. Měl jsem chuť na Sofii.

„Tak já zajdu za tebou, jestli se třeba doma nudíš.“ Rychle jsem jí odepsal.

Po dlouhé odmlce mi přišla druhá SMS.

„Jsem dneska utahaná, tak třeba jindy. Ahoj.“ Rozloučil jsem se s Pavlem a šel domů.

Druhý den ráno jsem měl zase ty stejné výčitky. Byla sobota a já snídal se svou ženou Petrou a naší malou Karolínkou. Styděl jsem se za sebe. Přemýšlel jsem, co mi ve vztahu s Petrou vůbec chybí. Byla krásná, vnímavá a tolerantní, navíc jsme se vlastně ani nikdy nehádali. V sexu nám to taky klapalo, tak co bylo tím, co mě přitahovalo k Sofii?

Třeba je to prostě normální, že jsou muži nevěrní, napadlo mě. A na alkohol se to přeci taky svádět nedá. Vždyť ne nadarmo se říká, že ve víně je pravda. „Tatínku, já tě miluju,“ vyrušila mě z myšlenek Karolínka. „A já tebe. Nejvíc ze všech lidí na světě,“ dal jsem jí pus.

O pár dní později přišla do mé kanceláře Sofie. Přinesla pár dokumentů a ptala se mě na nějaké pracovní záležitosti. Prohlížel jsem si ji a cítil vzrušení z její přítomnosti. Ten pocit nepoznaného, krásného a přitom nedostupného ženského těla mi dodal odvahy. Přitočil jsem se k ní, a když se otočila k odchodu, lehce jsem jí svou rukou stiskl její pevný zadek. Pohotově odstrčila mou ruku, otočila se ke mně a s rozpačitým výrazem v obličeji zašeptala: „Tomáši, co to děláš?“ Nevěděl jsem, co říct. „Promiň, nemohl jsem si pomoci,“ vypadlo ze mě. Odešla z mé kanceláře.

Posadil jsem se ke stolu a napsal jí krátkou SMS.

„Mám na tebe velkou chuť. Nemůžu si pomoci.“ Neodpověděla. Přemýšlel jsem, proč to dělám. Proč se pouštím na tenhle tenký led a riskuji svůj spokojený rodinný život? Ten pocit vzrušení, nevšední zážitek ze svádění ženy, vybočení z každodenního stereotypu, touha po nepoznaném ženském těle. To byly ty důvody, které převládly nad rozumem a upíraly mou pozornost dále k Sofii.

III.

Bokovka

Život je prostě parádní. V práci to klapě, jak má, Karolínka mi dělá radost, s Petrou jsme šťastní a užíváme si harmonii v manželství. Žiju aktivně a tak nějak spokojeně. A co víc, už tři měsíce spím se Sofií.

Seděl jsem v křesle uprostřed jejího bytu a dopíjel ledový čaj. Pozoroval jsem jí, jak se pomalu obléká. Zrovna jsem si užil skvělého sexu a chtěl jsem si s ní trochu promluvit. „Sofie, proč se mnou vlastně jsi?“ zeptal jsem se po chvíli. „Tak tohle mi vrtá hlavou každý den,“ odpověděla pohotově a po chvíli dodala: „Vždycky jsem odsuzovala ženy, co mají něco s ženatým chlapem, a podívej se dneska co já a ty. Jen si vzpomeň, jak si mě dlouho sváděl. Ale asi je to chemie, co mě k tobě přitahuje. Mám ráda sex a ty mi v něm naprosto vyhovuješ, ovšem doma bych tě teda určitě nechtěla.“

Tahle odpověď mi dokonale vyhovovala. To poslední, co bych si přál, je jakkoliv ohrozit svou rodinu. Takhle jsem si mohl nezávazně užívat, kdykoliv se mi zachtělo, a přitom žít řádným partnerským životem. Přemýšlel jsem sám nad sebou. Přemýšlel jsem nad svojí ženou Petrou. Co by se asi dělo, kdyby tohle prasklo? Ale ona se to přece nikdy, nikdy nedozví, ujišťoval jsem sám sebe.

Seděl jsem u stolu ve své kanceláři, když na dveře zatukal Pavel.

„Pojď dál, Pavle, co potřebuješ?“ zeptal jsem se ve chvatu.

„Tak co se Sofií, jaká je?“ vybalil to na mě ještě ve stoje.

„Ty vole, jak to víš?“ vypadlo ze mě dost nervózně.

„To víš, jsme malý město, tady nic neutajíš,“ pousmál se Pavel.

„Hm, tak to, prosím tě, nikomu neříkej, jo,“ otráveně jsem odvětil a nechtěl jsem se s ním o tom dál bavit.

„Klid, Tome, tvou ženě to přece nikdo vykládat nebude. A navíc, vždycky se můžeš vymluvit, že jsou to jen závistivý drby. Sofie je přece tvoje asistentka, a to si piš, že to tu kdekomu nevoní.“

13. KOMNATA MILENEK

Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Hlavou mi problesklo, co se mi tu vlastně Pavel snaží říct. Trochu jsem to nechápal. On přece znal moji ženu, s jeho rodinou jsme se navštěvovali a považovali se téměř za přátele.

„Pavle, tobě to nevadí? Nevadí ti, že podvádím Petru?“ zeptal jsem se zcela vážně.

„Tomáši, vždyť jsme chlapi, tak si ten život přece musíme pořádně užít. A navíc, neznám chlapa, co by byl do smrti věrný jediný ženský,“ zasmál se Pavel, zvedl se a odešel.

Seděl jsem tam jak opařenej a přemýšlel, co dál. Nechtěl jsem, aby o mém poměru se Sofií někdo věděl, jenže už bylo pozdě. Ale tak co, Pavel má vlastně pravdu, jen si odted budu muset dávat větší pozor. Rozhodl jsem se tím víc nezabývat.

Sofie byla skvělá milenka. V sexu mi dopřávala vše, na co jsem jen pomyslel, a téměř nic, co jsem si žádal, jí nebylo cizí. Tak rozmanitý a vzrušující sex jsem s žádnou ženou předtím nezažil. Navíc mi vyhovoval i její přístup k našemu vztahu. Nic neřešila a hlavně byla při ruce pokaždé, když jsem na sex s ní dostal chuť. A to bylo skoro pořád. Uvažoval jsem, jak tohle může skončit. Hlavně do toho nevtahovat žádný city. To by mi ještě tak scházelo.

V té době jsem míval výčitky. Hlavně, když jsme s Petrou usínali vedle sebe a bavili se o naší budoucnosti, o druhém dítěti, bydlení a o naší Karolínce. Hlavou se mi dokola honily myšlenky, jak podle se k ní chovám. Miluju ji a tohle si ode mě nezaslouží.

Uvědomil jsem si, že mám dvě tváře. Spořádaný, milující manžel, dobrý otec, slušný člověk, ale taky záletník a nevěrník. Tyhle dvě tváře nějak nešly dohromady. Byl jsem prostě velký slaboch. Dával jsem přednost vlastnímu potěšení a uspokojení a pohrával si s důvěrou lidí, kteří mi věřili. Jenže já si nemohl pomoci, nedokázal jsem tomu pokušení odolat.

Můj poměr se Sofií pokračoval i přes mé občasné výčitky dál. Snažil jsem se je nevnímat, potlačit a lehkovězně hodit za hlavu. Vnitřně jsem se ujišťoval, že vlastně nedělám nic zas tak strašného. A takových chlapů, jako jsem já, je přeci spousta. Jenže časem se začalo měnit chování Sofie. Neřekla mi to, ale cítil jsem, že chce od života víc. Cítil jsem, že chce žít normální život, s normálním partnerem, kterého nebude muset zapírat a tajit. Věděl jsem, že by náš poměr mohl brzo skončit. A to jsem nechtěl já. Nemiloval jsem ji, ale patřila mi. Vnímal jsem to tak. Sofie je moje. Moje milenka, a tak to i bude. Musel jsem něco udělat. Nechtěl jsem, aby patřila někomu jinému.